

След малко на масата при нас дойдоха Стефан Гечев и гръцкият поет Диктеос. Разговорът стана много интересен, Димов заговори за намерението си да отиде в Гърция през септември и за големия си интерес към тази страна. Говореше с възторг, доста възбудено. Разделихме се с взаимни покани да си гостуваме – те у нас в най-скоро време, а ние у тях след като влезнат в новия си апартамент.

И тъй, това беше последната ни среща. В четвъртък той замина с жена си за Букурещ да подписва договор, а в петък свърши всичката си работа на земята.“

На 5.IV.1966 г. Н. Станева продължава: „Днес София се прости с големия писател. Импозантно погребение, но ... погребение.“

Иска ми се да отбележа някои свои впечатления от човека Димитър Димов. Беше скромен, не блестеше с външност и маниери, нямаше красноречие, нито остроумие. В компания оставаше свит, незабележим, защото не беше приказлив. Изглежда, че беше стеснителен - струва ми се, че страдеше, когато трябваше публично да се изяви. Движенията му бяха малко неловки и отсечени, като на срамежлив човек. Страхлив беше за здравето си.

С първата си жена Нели Доспевска беше се развел още преди моето запознанство с Емилиян. По-късно съм слушала интересни подробности около повторната му женитба с нея, тъй като по онова време Емилиян и Димов са били добри приятели. (Тук Н. Станева разказва цитираното от литературната анкета.) След известно време Димов се ожени за Лена Левчева, с която също се разведе. Най-хармоничен беше третият му брак, но уви - не за дълго.

Отзивчив и услужлив, той не жалеше труда си, за да помогне някому. С него веднъж ходихме в ГК на БКП, за да спасяваме адвоката Ясен Якимов, несправедливо обвинен. Чакахме дълго, близо два часа в коридора, защото секретарят Старшимир Каменов беше в някакво заседание. Димов не се одума, не се ядосваше за загубеното време и пред Каменов дълго и подробно обясни случая и настоя да се коригира.“

Действително като председател на СБП Д. Димов помага на всички, които са се обърнали към него. Колегите му писатели си спомнят, че като председател на СБП той не е позволил на никое издателство да му издаде книга във второ издание, както и на никое периодично издание да шуми около името му.

По-нататък в записките си Н. Станева си спомня за високата оценка на Д. Димов за първата книга на „Иван Кондарев“ в годините, когато много писатели са били срещу нея начело с